

skal han kunne opsiges, og Nævnet kan ikke sætte sig derimod; dette finder jeg ganske i sin Orden.

Endvidere foreslaas de Bestemmelser i Lovens § 19 ophævet, der vedrører Fremleje.

Der er jo ret delte Meninger om, hvad der vil ske, naar man gaar til en Ophævelse eller en væsentlig Afvikling af Huslejeloven. Jeg synes, at den Form, Indenrigsministeren her har valgt: at overlade denne Sag til Kommunalbestyrelsernes Afgørelse, i Virkeligheden er heldig, idet disse bedst kan skønne over, hvorledes Stillingen er i de forskellige Byer. Det er min Tro, og jeg kan sige: mit Haab, at man nu, i hvert Fald adskillige Steder i Provinsen, vil afvikle denne Lov, og saa faar vi se, om de uheldige Følger, som man fra anden Side har spaaet om, vil vise sig. Statistikken viser jo, at der er sket en meget stærk Nedgang i Antallet af husvilde Familier i Byerne. Ved Foraarsflyttedag 1919 blev der anmeldt 717 husvilde Familier, medens der ved Efteraarsflyttedag 1921 kun blev anmeldt 301. Og saa er Stillingen endda den, at der sikkert ogsaa under normale Forhold er adskillige Familier, navnlig børnerige Familier, som melder sig til det offentlige, fordi de mangler Husly. Stillingen i København er naturligvis noget anderledes, der er der stadig en meget betydelig Bolignød, ved Oktober Flyttedag 1921 var der ca. 3 000 husvilde Familier. Men det er min Opfattelse, at naar Bolignøden er større i Hovedstaden end noget andet Sted, har det i betydelig Grad sin Aarsag i, at man her har gennemført Huslejelovgivningen paa en mere doktrinær Maade end i Provinsen; og samtidig har Byggepriserne ligget betydeligt over Byggepriserne i Provinsen. Der er derved i København fremkommet en væsentlig større Afstand mellem Prisen paa Lejligheder i nye og gamle Ejendomme, og Afviklingen er derfor blevet mere vanskelig her. Da vi i Henhold til Boligloven i Rigsdagsudvalget sammen med Indenrigsministeren skulde fastsætte Tilskuddene pr. Lejlighed, fik vi f. Eks. oplyst, at Byggeprisen pr. Kvadratmeter for høj Bebyggelse i København fra de tre Maaneder: April, Maj, Juni til de tre Maaneder: Juli, August, September kun var faldet fra 198 til 195 Kr., altsaa kun med 3 Kr. fra den ene Termin til den anden, uagtet man i dette sidste Tidsrum havde Augustreguleringen, hvorimod Prisen i Provinsen var faldet fra 175 til 149 Kr. Det er altsaa, som jeg sagde, min Opfattelse, at Forholdene ligger noget van-

skeligere i Hovedstaden, men det er jo ogsaa lagt i Borgerrepræsentationens Haand, hvor stærkt man i alt Fald paa nærværende Tidspunkt vil gaa frem her.

Lovforslagets § 2 bestemmer, at Gyldigheden af den tidligere Lovs Bestemmelser vedrørende Nedrivning forlanges, og endvidere, at Huslejenævnet ikke kan vægre sig ved at godkende en Nedrivning, naar der træffes Foranstaltninger til, at et lignende Antal Boliger fremkommer. Nu mener jeg i og for sig ikke, at den gældende Lov med Hensyn til Nedrivning ikke forudsætter — i alt Fald staar der i Loven intet derom —, at man skal spørge Huslejenævnet, men det er en Praksis, der har udviklet sig, og derfor er Bestemmelsen kommet ind i Lovforslaget. I § 3 foreslaas det at yde et Tilskud paa 10 000 Kr. til et Byplanslaboratorium. Det er en Sag, som vi, eller jeg vil hellere sige de, som var særlig interesserede deri og havde Forstand paa de Dele, har drøftet meget i Boligkommissionen, men vi var alle enige om, at det kunde have stor Interesse, om de forskellige Bykommuner og Stationsbyer skaffede sig Byplaner, thi der er paa dette Omraade sket store Forsømmelser, som senere er kommet de paagældende Kommuner dyrt at staa. Sogneraadsforeningerne og Købstadforeningen har ikke ønsket nogen obligatorisk Lovgivning paa dette Omraade, og utvivlsomt vil der ad Frivillighedens Vej kunne naas adskilligt. Det er mit Haab, at naar den ene Kommune ser, hvilken Fordeel den anden har haft af at tilvejebringe en Byplan, vil adskillige Kommuner og navnlig Kommuner i Udvikling henvende sig til Laboratoriet, og jeg synes, at det Beløb, der foreslaas stillet til Raadighed, er saa ringe, at der kan være god Grund til at yde det, naar der kan opnaas noget derved. I § 4 bestemmes det, at naar en Familie, fordi der ikke er Lejlighed til den i en Kommune, anbringes i en anden Kommune, er de vedkommende vedblivende forsørgelsesberettigede i førstnævnte Kommune, en Bestemmelse, som man sikkert fra alle Sider vil være enig om er rimelig.

Det var de Bemærkninger, jeg ønskede at knytte til det foreliggende Lovforslag. Jeg vil saa gerne til Slutning have Lov til at sige nogle ganske faa Ord om et Spørgsmaal, som man ogsaa har drøftet ved Forhandlingerne i Indenrigsministeriet, nemlig Spørgsmaalet om selve Boligbyggeriet. Det ser jo desværre ud til, at den faglige Strid, vi er inde i i Øjeblikket, vil forhindre Boligbyggeriet i alt Fald i væsentlig Grad i den kommende Sæson, thi det er klart, at saa-